

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. október 30.
(csütörtök)

Szepesy László

„INKÁBB AZON ÖRÜLJETEK..”

Alapige: Lukács 10,17-20

„Visszatérek pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által! Ő pedig monda nekik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből. Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek. De azon ne örüljete, hogy a lelkek nektek engednek, hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, felséges Urunk, Istenünk, hogy nem csak a világ kezdetekor volt igaz, hogy minden jó volt, amit teremtettél és cselekedtél, hanem a bűneset után is Te kegyelmes maradtál mihozzánk, mert csak jóval ajándékozol meg minket. Köszönjük azt Neked, hogy igéd által, Szentlelkeden keresztül nap, mint nap emlékeztetsz bennünket a legfőbb jóra, a golgotai kereszten bemutatott egyetlen áldozatra. És köszönjük, hogy a mai napon minden jót, ami velünk történhetett, Szent Fiadért kaphattuk meg áldásként. Hálát adunk a megpróbáltatásokért és szenvedésekért is, különösen akkor, ha azokat úgy fogadhattuk Tőled, mint gyermekek az atyától való feddést.

Köszönjük Neked, hogy a mai napon is velünk voltál, és hogy most is várhatunk Téged. Kérünk, ajándékozz meg bennünket szent igéddel, szólíts meg minket úgy, ahogy csak Te vagy képes: ne pusztán emberi szavakon keresztül, hanem úgy, hogy a Lélek munkálkodjék a mi szívünkben.

És kérünk mindenekelőtt, Urunk, hogy amit hallunk, amely gondolatok, elhatározások megszületnek a szívünkben, azok elsősorban a Te dicsőségedre hadd lehessenek. Kérjük, hogy így munkálkodva hirdettesd közöttünk szent igédet, és áldd meg ma esti istentiszteletünket.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek!

Nagyon jól ismerjük a felolvasott történet előzményeit: Jézus kiküld 70 tanítványt, hogy kettesével menjenek el azokba a városokba és falvakba, ahova Ő maga is men-

„INKÁBB AZON ÖRÜLJETEK...”

ni fog. Az üzenet, amit vinniük kell, nagyon rövid és nagyon könnyen megérthető: elközelített hozzátok az Istennek országa. Amikor Jézus ezt a parancsot adja ki a tanítványainak, akkor, mint az Isten országának királya cselekszik. Ahogyan a királyok hírnököket küldtek el maguk előtt arra a településre, ahová menni készültek, hogy azok felkészüljenek a fogadására, úgy küldte ki a mi Urunk is a 70 tanítványt maga előtt. És hogy higgyenek a szavuknak, az általuk hirdetett örömhírnék, azzal a hatalommal ruházta fel őket, hogy betegeket gyógyítsanak, ördögöket űzzenek ki.

A felolvasott igeszakasz pedig arról szól, hogy ez a 70 tanítvány visszatért ebből a szolgálatból, ebből a megbízásból, és nagy örömük volt. A Szentírás hangsúlyozza, hogy visszatérve nem a fáradság, nem a bajok, gondok miatt panaszkodtak, hanem nagy öröm volt a szívükben. Örömüknek valószínűleg két oka volt.

Először is azért örültek, mert Jézus Krisztus ígéretei, hogy Isten általuk csodákat fog véghezvinni, valósággá lett számukra. Tudjuk jól, hogy hívó emberként nem kételkedünk Isten szavában: ha Ő valamit megígér, az úgy is lesz. Mégis amikor az ember az ígéretek beteljesedését a saját bőrén tapasztalja, a saját életében látja meg, akkor az ember szívében megjelenik egy öröm, egy kicsi meglepődéssel együtt: valóban igaz az, amit Isten megígért nekem! És ezen nem kell csodálkoznunk testvérek, hogy ilyenek vagyunk (mert mindannyian ilyenek vagyunk). Hiszünk az elhangzó szónak, de amikor valósággá lesz számunkra Isten munkája, akkor örülünk annak igazán. Már akkor is, amikor az ígéretet megkapjuk, de sokkalta nagyobb az öröm, amikor látjuk Istent munkálkodni az életünkben. Valószínűleg így volt ezzel a 70 tanítvány is: elhitték, hogy Jézus Krisztus hatalmat adott nekik gyógyítani, de amikor szavuk elhangzása után látták, hogy betegek gyógyulnak és ördögök mennek ki emberekből, valószínűleg maguk is megdöbbenek egy kicsit és örvendeztek. Ez az egyik dolog, ami miatt örülhettek.

A másik, amiről a Szentírásban maguk számolnak be, így fogalmazták meg: „még az ördögök is engednek nékünk a te neved által”. Azaz a felett örültek, hogy ilyen nagy hatalmat adott nekik Isten, hogy a gonoszság lelkei is pusztán szavukra kénytelenek voltak engedni nekik, és kimenni az emberekből. Ilyen hatalmat kaptak Istentől, és e felett csodálkoztak, és ennek örvendeztek. Ilyen örömmel a szívükben tértek vissza Jézushoz.

Jézus azonban, mint bölcs király és vezető, örömüket más irányba akarja terelni. Mert mindenható Úrként Ő még az örömünkben is vezetni akar bennünket! Azt mondja: „azon ne örüljete, hogy a lelkek nektek engednek, hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben”. Első olvasásra és első hallásra kicsit furcsának tűnhet az, hogy Urunk miért mondja ezeket? Talán baj az, hogy a tanítványok örültek mindannak, ami történt? Vagy ha nem baj, akkor miért mondja ezeket Jézus? Rosszalja a hívők életében lévő örömet? Ahhoz, hogy mindezeket megértsük, meg kell látnunk, hogy a mi Urunk nem mindenre akarja azt mondani az életünkben, hogy ez rossz öröm, hanem csak sorrendet szeretne felállítani. Nem azt helyteleníti Jézus Krisztus, hogy örülünk, hanem csak arra mutat rá, hogy mi az, aminek elsősorban, legelsőként örülnünk lehet. Jézus sorrendet állít fel. Azt mondja: először örüljete annak, hogy „a ti neveitek fel vannak írva a mennyben”, és csak utána örüljete mindannak, ami veletek történt.

Mert úgy gondolom, hogy Jézus nem tartotta rossznak a tanítványok a feletti örömét, hogy Isten országa terjedt. Mert amikor a gonosz lelkeket kiűzték, akkor Isten egy csatát nyert meg. Amikor az evangélium hirdetése által csodák történtek, embe-

rek tértek meg, akkor a Sátán hatalma lett kisebb. Mert Jézus csatába küldte a tanítványokat, amelyben a cél Isten országának terjesztése volt. És őáltaluk Isten győzött. Ahol pedig Isten országa megjelenik, terjeszkedik, ott a Sátán országa kisebb lesz. A tanítványok ebből a csodából értettek meg valamit. Ők csak annyit láttak, hogy még az ördögök is engedtek nekik, viszont Jézus nekik adott válaszában rávilágít arra, hogy ennél sokkalta több történt. Azt mondta Urunk: „láttam a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből”. Azaz – az evangélium hirdetése, és Isten országának ez általi megjelenése révén a Sátán legyőzetik, nagyot bukik. Ahogyan Urunk meg is ígéri, hogy az evangélium minden nép közé eljut, és emberek ezrei fognak megtérni, úgy is történik. Mindaz, aminek ezek a tanítványok szemtanúi voltak, annak a folyamatnak a kezdete, és része, amely a Sátán végső bukásához vezet. A villámláshoz pedig azért hasonlítja a Sátán bukását, mert Jézus tanítása olyan hirtelen jelent meg a történelemben, mint a villám az égen, és olyan erővel buktatta meg a Sátánt, hogy abból egyértelműen kiderült – Istentől való ez az evangélium. Mert Jézus tanításának hirdetése elsőprő győzelmet jelentett a Sátán felett. Csodáinak száma is azt támasztotta alá, hogy Isten nagy hatalommal cselekszik Fián keresztül, különösen az általa hirdetett ige által. Csodálatos ezt meglátnunk testvérek, hogy amikor az ígét ma is hirdetjük, és emberek térnek meg, akkor a valóságban, a szemünkkel nem látható világban mi is zajlik. Azaz, hogy a Sátán uralma egyre kisebb lesz.

Szóval amikor a 70 tanítvány ennek örült, én úgy gondolom, hogy jó dolognak örült. Mert hogyan volna örvendetes, amikor az evangélium hallatán emberek térnek meg? És hogyan mondhatná azt Isten, hogy ne örüljünk akkor, amikor azt látjuk, hogy a Sátán országa romokba dől, vagy éppen a hatalma megrendül egy emberi élet felett? Itt Jézus tehát arról beszél, hogy igenis szabad örülni annak, hogy Isten ajándékokat ad nekünk, ahogyan, a gyógyítás ajándékát adta régen a tanítványoknak (amit ma már nem ad), hogy azoknak ereje által munkálkodik, hogy hatalmat ad az embernek, hogy megtérésre hívjon másokat, és a szolgálatunk révén pedig Isten országa terjed. Jézus nem az e felett való örömet helyteleníti. Ha ezt tenné, akkor megfeddte volna a tanítványokat, hogy miért örültök ennek, rámutatott volna a szívükben lévő bűnre, és nem adott volna nekik még nagyobb megbízatást, mert azt mondta, hogy „adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok”, de megadta nekik ezt a hatalmat. És ha hamis öröm lett volna bennük, nem mondta volna, hogy veletek lesz Isten és megvéd titeket minden helyzetben, mert ezt ígéri, hogy „semmi nem árthat néktek”. Nem ígérte volna ezt, ha hamis öröm lett volna ezekben a tanítványokban. Jézus nem magát az örömet helyteleníti, hanem azt mondja, hogy jó, hogy ennek örültök, de inkább másnak örüljete. Ez az 'inkább' szó mutat arra, hogy Jézus valami nagyobbra, fontosabbra akarja irányítani figyelmüket.

És nem csak a 70 tanítványét, hanem a miénket is. Mert ez a felszólítás nekünk is szól. Mi is, látva Isten munkáját a magunk és mások életében, hasonló módon örülünk, mint ezek a tanítványok. És miért ne örülnénk annak, hogy emberek térnek meg, szabadulnak meg bűneikből, hogy megoldhatatlannak tűnő problémák oldódnak meg, hogy olyan időben kapunk nem várt és nem remélt segítséget, amit nem is gondoltunk volna? Hogyan örülne a hívó ember, amikor látja Isten munkáját a saját és mások életében. És csodálatos dolog, ha ezeket látjuk, és ezért hálásak vagyunk, és örülni tudunk ennek. De Jézus figyelmeztet minket is: vigyázzunk ezekkel az örömekkel, nehogy fontosabbak legyenek, mint amilyenek valójában. Miért figyelmeztet, milyen veszélye lehet az ilyen örömeknek? Több is. Néhányat hadd soroljak fel.

„INKÁBB AZON ÖRÜLJETEK...”

Elsősorban: azért figyelmeztet minket Jézus, mert az a felett való öröm, hogy Isten valamilyen ajándékot, képességet adott nekem, hogy hatalmat adott valamire, vagy valamilyen úton-módon rajtam keresztül cselekedett, büszkeségre csábíthat engem. Mert a szívünkben gyakran jelenik meg az az érzés, hogy ha én általam történt valami, ha én tudok valamit, amit mások nem, akkor bennem van valami különleges, én magam vagyok különleges. És az ember máris magának örül, és nem annak, amit Isten adott, vagy amit Isten cselekedett. A 70 tanítvány nem esett bele ebbe a hibába, ebbe a bűnbe, mert beismerték, elismerték, hogy Krisztus neve által történt, ami történt. Azt mondják: „Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!” Ők nem estek bele ebbe a bűnbe, de mindannyiunkat megkísérthet. Emberi természetünknel fogva hajlamosak vagyunk arra, hogy mindent úgy forgassunk, hogy oda lyukadjunk ki, hogy én általam. Az ilyen örömöknek nagy veszélye ez, nem hiába figyelmeztet minket Jézus Krisztus erre, hogy elsősorban ne ennek örüljünk.

Másodszor: az olyan öröm, mint a 70 tanítvány öröme, nem maradandó, nem marad meg mindig. Isten szerint, az ige szerint háborút vívunk „fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Efézus 6,12). Egy háború során pedig több csata is van, nem csak egy. És ha mi mindig csak a pillanatnyi csatákra nézünk, akkor örömünk is pillanatnyi lesz. Mert a háború során nem csak győztes, hanem vesztes csaták is vannak. És ha csak a győzelmek idején örülünk, akkor mi lesz velünk akkor, ha a Sátán ereje bizonyul nagyobbak, és pillanatnyilag ő győz? Mi lesz az örömünkkel nyomorúság, veszteség, szenvedés vagy elveszített csaták idején? Gondoljunk csak Jeremiás prófétára: Isten olyan nép közé küldte őt, amely nem hallgatott rá, akinek szolgálata abból állt, hogy ítéletet hirdessen a keményszívű, engedetlen népnek. Ha ő csak annak tudott volna örülni, hogy a lelkek engednek neki, hogy az emberek megtérnek az ő igehirdetésére, akkor bizony eléggé örömtelen élete lett volna, mert pont a bibliaolvasó kalauz szerint mai napra kijelölt szakaszban olvastuk Jeremiás keserűségét, hogy folyamatos elutasításban van neki része, csak ezt kell tapasztalnia népe részéről. Az ilyen öröm, hogy az ember csatákat nyer, helyénvaló és jó, de sose felejtsük el, hogy csak ideiglenes. Ha ezt elfelejtjük, akkor örömünk mindig a körülményeink szerint fog ingadozni és változni.

Harmadszor: azért figyelmeztet minket Urunk, mert vannak olyan örömök, amelyek nem állják ki a nyomorúságok, megpróbáltatások és a halál próbáját! Ha ezek következnek be az életünkben, az ilyen örömök eltűnnek, az emléküik megmarad, hogy „de jó volt akkor”, de mindezek nem adnak erőt most, amikor éppen csatát veszítettem. Különösen gondoljunk a halál idejére: valóban az fog minket vigasztalni halálos ágyunkon, hogy még a gonosz lelkek is engedtek nekünk? Nem inkább valami személyesebb, bátorítóbb reménységre van szükségünk akkor, amikor a halál közeledik felénk? Nem a személyes megváltás reménye kell, hogy betöltse akkor a szívünket? Olyan öröm is létezik, amely a fájdalmak, nehézségek idején is megmarad, mert azok nem tudnak erőt venni azon. Még a halál sem képes elvenni azt az örömet tőlünk!

S Jézus erre az örömeire irányítja a figyelmünket! Azt mondja: legyen ez az első helyen az életünkben! Ez az öröm pedig a következő: „a ti neveitek fel vannak írva a mennyben”. Miért nagyobb öröm ez minden más egyébnél?

Először is azért, mert nem azon alapszik, amit mi teszünk, hanem azon, amit Isten tett. Jézus azt mondja, hogy nevünk be van írva az élet könyvébe. Márpedig nem

azért van így, mert mi írtuk be magunkat oda, hanem mert Isten maga írta be a saját vérével a mi nevünket. A Jelenések könyve egyértelműen beszél arról, hogy az emberek az élet könyvére még ránézni sem tudnak, nem hogy még a közelébe menni, és beírni abba cselekedeteink vagy bármi más egyéb által a nevünket (Jelenések 5,3). A Bárány viszont vérével megváltott minket, és ez által életet ad nekünk. Megváltásunk és megmenekülésünk nem attól függ, hogy mennyi győztes csatát vívunk itt az életben, hanem attól, hogy Jézus Krisztus cselekedett. És ezért bizonyos a mi megmenekülésünk.

Csatákat veszíthetünk el, nyerhetünk is, de a háború sorsa nem tőlünk függ. Azt már a Bárány megnyerte! Ezért mondja azt Jézus Krisztus: ne a pillanatnyira nézz, mert abból esetleg csak saját erőtlenségedet, veszteségedet, gyarlóságodat veszed észre. Nézz inkább a háborúra, amelyet Urad már megnyert neked, és téged a győztesek közé hívott el. Nézz Uradra, Aki nevedet már beírta az élet könyvébe! Ne magadra nézz, ne arra, hogy mit vitt véghez általad az Úr, hanem hogy mit vitt véghez Jézus Krisztus által!

Másodszor azért helyezi Jézus Krisztus az első helyre életünkben az üdvösségünk felett való örömet, mert az nem ideiglenes, hanem örök! Még ha pillanatnyi csatákat veszítünk is el, vagy nagyot bukunk súlyos bűnöket követve el, még akkor sem változik meg az a tény, hogy nevünk fel van írva a mennyben. Ez értelemszerűen nem azt jelenti, hogy bukásaink miatt ne bánkódjunk, és ne szomorodjunk meg bűnös természetünk miatt, hanem azt jelenti, hogy mindezek ne olyan mértékben sújtsanak le bennünket, mintha nem lenne üdvösségünk! Ennek az örömnak életünk minden napját meg kell, hogy határozza, nem szabad ideiglenesnek lennie! Mindig örülnünk kell a felett, hogy nevünk be van írva a mennyben.

És azért lehetséges, hogy ez az öröm életünk minden napját meghatározza, mert az a nyomorúság idején is megmarad. Semmilyen nyomorúság nem képes azt elvenni. Gondoljunk csak Pál apostolra, aki számtalan módon szenvedett: hite miatt megkövezték, üldözték, bebörtönözték. Mégis minden körülmények között megmaradt szívében az a felett való öröm, hogy ő Jézus Krisztus gyermeke! Ezért volt képes még a börtönből is a filippibelieknek azt írni, hogy mindenkor örüljete, mert erre az üdvösségre nézett, nem a pillanatnyi csaták állására, győzelmekre, hanem arra, hogy a neve be van írva a mennybe!

Jézus Krisztus tehát arra hívja fel a tanítványok figyelmét, hogy örüljünk a pillanatnyi győzelmeknek is, de azokat lépcsőként használva jussunk el inkább a még nagyobb örömhöz: ahhoz, hogy Isten megmentett minket. Mert minden örömünk alapja ez, hogy Jézus Krisztus meghalt értünk. E nélkül a bizonyosság nélkül minden örömünk hiábavaló lenne, mert még a kárhozat felé tartanánk. Lehetnének sikereink, érhetnének el nagy dolgokat, de ha nincs meg az a bizonyosságunk, hogy a nevünk be van írva a mennybe, és az e felett való örömünk, akkor bizony még kétségek gyötörnek minket, hogy elkárhozunk-e vagy sem. Ezzel a bizonyossággal viszont még akkor is, amikor a körülményeink azt sugallnák, hogy vesztesre állunk, bizonyosak lehetünk a győzelem felől, és örülhetünk a mi Urunknak és Megváltónknak.

Jézus Krisztus tehát azt mondja, hogy nem baj, ha úgy örülünk, ahogyan a 70 tanítvány is, de felhívja a figyelmünket, hogy Isten ezeket az örömeket arra használja, hogy még nagyobb öröme mutasson rá: arra, hogy nevünk fel van írva a mennyben. Már pedig ha mi nem erre használjuk fel ezeket az örömet, akkor az olyan, mint-hogyha valaki meglátna egy lépcsőt, és annak örülne, hogy de jó, lehetne feljebb men-

ni, de igazából nem indulna el rajta. A pillanatnyi örömök is ilyenek: ha az ember megragad náluk, akkor nem használja arra őket, amire Isten adta neki: hogy Őhozzá jusson fel, és az a feletti öröme, hogy Isten megváltotta őt.

Ha így örülünk a hétköznapi örömeinek, a megfelelő módon nézve rájuk, akkor azok megváltásunk bizonyosságát fogják erősíteni bennünk. Azaz ha Isten győzelmeket ad, akkor hálát adok azért, hogy ezzel megáldott engem, mert gyermeke vagyok. És ha szenvedést ad nekem, azt is alázattal tudom elfogadni, mert azt is javamra tudja fordítani, mert Mesterünk nyomdokában vezet minket a szenvedés útján.

Nagyon jól tudjuk azt, testvéreim, hogy így örülni nem egy könnyű dolog: szüntelen örülni annak, hogy a nevünk be van írva a mennybe. Ezért is kellett Jézusnak beszélnie erről a 70 tanítványnak és nekünk. Sokszor megrekedünk a pillanatnyi örömnél, és nem nézünk elhívásunkra, s a még nagyobb öröm okára. A Sátán célja is az, hogy örömtelenek legyünk, és megfosszon minket ettől a látástól, miszerint Isten megváltott gyermekei vagyunk. Ezért szólít fel Jézus minket, hogy inkább az utóbbi örömben jussunk előrébb, mint az előbbiben!

És hogyan jusson előrébb az ember? Úgy, hogy megerősítjük elhívásunkat. Hadd olvassak fel Péter apostol 2. leveléből az 1. fejezetből egy rövid igeszakaszt: „teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, a kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet. Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem tesznek titeket hivalkodókká, sem gyümölcstelenekké a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére nézve. Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, elfelejtkezvén a régi bűneiből való megtisztulásáról. Annak okáért, atyámfiai, igyekezzetek inkább a ti elhívástokat és kiválasztásokat erőssé tenni; mert ha ezeket cselekszitek, nem ütköztök meg soha.”

Azt mondja ezzel Péter apostol, hogy ha Isten akaratát tudjuk cselekedni, ha az ige megértésében előrébb jutunk, ha életünkben jelen van a testvéri és felebaráti szeretet, azok mind megerősítenek minket elhívásunkban, és így örömlünkben is. Mert mit mond? Ha valakinek a szívében és életében nincsenek jelen ezek, az az ember elfeledkezett bűneiből való megtisztulásáról, elfeledkezett arról, hogy a neve fel van írva a mennyben. Ezért is kell külön figyelmet fordítanunk ezekre, amiket itt az apostol ajánl nekünk, mert különben elbizonytalanodunk, a pillanatnyira nézünk, és örömtelenek vagy legalábbis ingadozó örömlűek leszünk.

Végül pedig azért fontos ebben az örömben megerősödnünk, mert az kihatással van a szolgálatunkra. Amikor Jézus mindezt a 70 tanítványnak elmondta, akkor részben a szolgálatról is beszélt. Hiszen ez a 70 férfi a szolgálatukra visszanézve örült annak sikerességén. De mi lett volna, ha nem jártak volna sikerrel? Mi lett volna akkor, ha nem engednek nekik a lelkek? Akkor a szolgáló kedvük is alábbhagyott volna? Jézus, hogy szolgálatukat is megfelelő szilárd alapra állítsa, beszél nekik az üdvösségükről. Mindezt pedig azért teszi, hogy a későbbiekben se arra nézzenek, hogy milyen hatalom adatott nekik, vagy hogy milyen győzelmeket aratott Isten általuk. Ha ezekre néznek, akkor a motivációjuk, a szolgálatra való készségük is ingadozni fog. Ezzel szemben szolgálatuk szilárd alapja az, hogy a nevük be van írva a mennyben. Azért szolgálok, mert Isten megmentett engem, azaz mindent hálából teszek Érted. Nem a sikerért, nem a győzelmekért, nem azért, hogy elismerjenek, hanem azért, mert Isten megmentett engem. Az örök élet örömét kaptam Istentől, és ezért szol-

gálok Neki. És ezen nem változtat még az sem, ha a szolgálataim során elbukom, ha kudarcot vallok, vagy csatát veszítek. Továbbra is szolgálni fogom Őt, mert továbbra is igaz marad, hogy a nevem fel van írva a mennyben. Ezért hívja fel Jézus Krisztus a tanítványok figyelmét erre: ne az ingadozóra nézz, hanem a szilárd alapra!

Látjuk tehát, hogy Jézus Krisztus miért akarja életünkben a megfelelő helyre tenni az ideiglenes örömeket, és hogy miért akarja az üdvösségünk örömét az első helyre tenni. Kérjük Szentlelke vezetését és erejét, hogy valóban mind a két öröm legyen meg a szívünkben, és hogy a megfelelő fontosságot és jelentőséget tudjuk mindkettőnek tulajdonítani. Isten Lelke vezessen ebben minket.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, hogy bár vakok voltunk, most láthatunk, mert megnyitottad a mi szemünket, és megmutattad, hogy mint jelent meg a világosság nem pusztán a mi szívünkben, hanem az egész világban. Köszönjük azt Neked, hogy megláthatjuk a hétköznapi munkáidat, hogy miként munkálkods és dolgozol emberi szívekben, életünkben. Nem pusztán a gondviselést köszönjük Neked, Urunk, hanem megváltásunkat, üdvösségünk munkálását. És hálát adunk azért, hogy amikor ezt elhisszük, akkor örömet adsz a mi szívünkbe, és hogy ez az öröm megmaradhat bennünk.

Bocsásd meg gyarló természetünket, hogy mindig a pillanatnyit keressük és a pillanatnyi szerint igyekszünk élni. Bocsásd meg, hogy a veszteségek, megpróbáltatások idején oly' sokszor csüggedünk el, és oly' sokszor a megváltásunk feletti öröm eltűnik a mi szívünkben. De mindazáltal tudjuk, hogy kegyelmes és türelmes Atya vagy, köszönjük Neked, hogy ezeket megbocsátod nekünk.

Hálát adunk neked Jézus Krisztus, hogy az ige által vezetni akarsz bennünket, hogy ezeknek is örülnünk, de elsősorban annak, hogy nevünket felírtad az élet könyvébe. Kérünk, nap, mint nap emlékeztess bennünket erre, s Lelked munkálja bennünk, hogy ennek újból és újból örülhessünk. Akkor is, Urunk, amikor esetleg csatát veszítünk, amikor saját bűneinkkel küzdünk, amikor mélyponton vagyunk, ajándékozz meg bennünket a Lélek gyümölcsével, ezzel az örömmel. És mindezt nem pusztán magunkért kérjük, hanem azért, hogy ez által az öröm által Te mutakozzál meg a mi életünkben. Szeretnénk, ha mások is meglátnák azt, hogy Te milyen örömet tudsz szerezni és adni a Te megváltott gyermekeidnek. Szeretnénk, Urunk, a Te dicsőségedre örülni.

Így kérünk, hogy erősítsd meg beteg és szenvedő testvéreinket, adj nekik erőt a fájdalmak elhordozásához, és szívükbe azt az örömet is, hogy a Te gyermekeid lehetnek.

Kérünk családjainkért, és különösen is a fiatalokért: annyi minden kísérti őket, hogy a világban különféle örömeket találjanak – kérünk, vezesd el őket az egyetlen igazi örömré, a Benned való örvendezésre.

Könyörgünk gyülekezetünk minden tagjáért: add, hogy minden nap Tehozzád menjünk, Téged keressünk, alkalmainkon Tehozzád kerüljünk közelebb, és az engedelmisségben hadd jussunk előrébb. Erősíts meg bennünket elhívásunkban, és ezért segíts nekünk a jócselekedetekben, neved megismerésében, testvéri és felebaráti szeretetben is gyakorolni magunkat, újból és újból küzdeni ezekért.

És kérünk, hogy majd amikor magad mellé veszel minket, mennyei örömben hadd dicsőítsük a Te szent nevedet az üdvözültek örömeivel. Köszönjük, hogy ezt már

„INKÁBB AZON ÖRÜLJETEK...”

most elkezdhetjük. Őrizz meg bennünket mindvégig ebben a hitben és örömben. Legyen áldott a Te neved, hogy ígéreted szerint mindezt megtartod és nekünk adod.

Ámen.

47. zsoltár

Bourgeois L., Genf, 1551.

No min-den né-pek, Ör-ven-dez-ze-tek,
És tap-sol-ja-tok, Is-tent áld-já-tok
Szép han-gos-ság-gal És nagy fel-szó-val,
Mert az Úr Is-ten Nagy fel-sé-gé-ben
Ő ki-rály-sá-ga És nagy or-szá-ga
Ki-ter-jed mesz-sze, Ez e-gész föld-re.

2. Hatalmunkba vet Nagy sok népeket,
És meghódoltat sok pogányokat
Minékünk végre Ő nagy ereje.
Minket ő felvett, Örökévé tett,
Nékünk engedte Ő kegyessége
Jákóbnak tisztét, Kit igen szeret.

3. Íme, az Isten szépen felmegyen
Nagy vigasságban, Trombitaszókban;
Urunk felmegyen Nagy dicsőségben.
Énekeljete Az Úr Istennek
Zengő verseket, Szép énekeket,
E nagy királynak, Mint mi Urunknak!

4. Őnéki minden jól énekeljen!
Mert minden népek Néki engednek.
Királyi székben ül nagy kegyesen.
A fejedelmek Őhózzá gyűlnek,
Mint Ábrahámnak Istenét, áldják,
Alázatosan Néki szolgálván.